

Čtení na pokračování,
Část osmnáctá:

Sotos Chondropoulos:

Svatý Nektarios - Svátý našeho století

Kapitola VI/2 ... pokračování

Než Nektarios odjel, sešel se spolu s rodinou ještě na jedno poslední jídlo. Byl to unavující den, plný lásky i smutku. Pan Charalambos a jeho rodina stěží zadržovali slzy. Nektariovi se podařilo udržet své emoce dostatečně dlouho na to, aby mohl svému drahému příteli, panu Charalambovi, přednést osobní prosbu.

„Rád bych vás požádal o jednu laskavost.“

„Samozřejmě, cokoliv budete chtít, reverende, a ne o jednu laskavost, klidně dvě.“

„Rád bych, abyste Constantinovi dovolil dokončit zbývající roky ve škole blízko mě. Bude v Razarioské škole, která kromě toho, že je seminářem, je rovněž řádným vyšším stupněm základní školy a střední školou.“

Rodinu to zaskočilo, protože tato žádost byla zcela neočekávaná. Nektarios pokračoval, aby jim vysvětlil své plány.

"To bude samozřejmě platit, pokud se Costas osvědčí jako dobrý a hodný student, současně slibuji, že bude pod mým soustavným dohledem. Budu se zajímat rovněž o jeho další povolání."

"Chceš odejít s jeho Eminencí, Costasi?" Zeptal se ho otec. Kost'a byl mírně nervozní a nejdříve se jeho oči vyhnuly pohledu na kohokoli. Když uběhly asi dvě minuty, nadšeně se podíval na své rodiče a řekl: "Nebojte, každé léto vás přijdu navštívit."

"Staneš se knězem?", zeptala se Costase o čtyři roky starší sestra Despina. Odpověděl za něj Nektarios. "No, to bude samozřejmě záviset na mnoha věcech ... Pokud má odpovědnost k rodině, k rodičům, bratrům, sestrám a přál by si je opustit, pak se patrně knězem nemůže stát."

Kost'ovy oči se velmi intenzivně upřely na Nektaria, ale přerušil je otcův hlas. "Děkujeme vám, otče, za tuto velkou poctu. Budeme za to vždy vašimi velkými dlužníky." Když to říkal, díval se na svoji ženu, a pak se oba obrátili k Nektariovi a usmívali se.

„Ach, prosím, neděkujte mi. Jenom se modlím, aby nám Pán požehnal a aby vše směřovalo k dobrému. Jemu dlužíme naše díky a je to On, kdo vám nabízí tuto poctu.“

Celá prefektura vyšla, aby vyprovodila Nektaria v den jeho odjezdu. Viděli ho u koně a kočáru, který ho měl dovézt k lodi do Pirea. Kočího nabádali, aby jel pomalu, aby ho mohli slavnostně následovat.

Jejich doprovod byl vskutku stejně pohnutý jako na Euboi. Tentokrát nesli dívky všechny možné druhy polních květin a chlapci vlajky.

Kazatel, který přišel a vedl lidi blíže k Bohu díky svým kázáním a oslňujícím příkladu křesťanského charakteru, posloužil svému účelu a nyní je na cestě ke službě Bohu na jiném místě a jiným způsobem.

Část třetí

KAPITOLA I/3

Slunce jasně zářilo na keramické stříšky malého hlavního města - Athén. Vzduch byl svěží a voněl jasmínem a celá krajina zářila barvami. Všude se objevovaly první jarní květy a objevovala se krása, kam až oči dohlédly.

Toho teplého jarního dne byly kavárny na rozích ulic a na náměstích plné mužů, někteří tu jen prozaháleli hodiny, jiní probírali politiku. V každém takovém obchodě jste museli projít kolem různých takových týpků, od elegantně oblečených mužů s vysokými klobouky a vycházkovými holemi, k mužům oblečeným v kroji foustanella a mluvícími albánsky. Jedna věc je spojovala, a to jejich zaujetí hádkami a spory, protože v tomto mladém městě se mnoho věcí muselo teprve ustanovit nebo zařídit a tato společnost lidí svým vlastním způsobem pomáhala vzhlížet k tomu, co by časem teprve mohlo být ...

Blízko královského paláce, na bulváru, který se později měl nazývat Ampelokepi (v překladu to znamená vinice) stály budovy, které sloužily jako Rizarioská církevní škola. Komplex obklopovala impozantní zeď a byl vybudován díky štědrosti Manthose a Georga Rizarise, kteří získali své bohatství v Rusku. George Rizaris nyní dohlížel, aby ty tisíce stříbrných, které nastřádali, přinesly nějaký užitek, zatímco jeho bratr zemřel, aniž by viděl, jak se jejich sen začíná uskutečňovat. Komplex, o kterém jeho sousedi mluvili prostě jako o "kněžské škole", zahrnoval nádvoří se stromy a malou kaplí, která byla láskyplně zasvěcena svatému Jiřímu na počest svého dobrodince.

Zařízení řídil desetičlenný výbor, na který dohlíželo Ministerstvo náboženství a výchovy. To odpovídalo pravidlům stanoveným zakladateli. Za členy byli vybíráni významní a proslulí občané, a podle pravidel stanovených zakladateli museli být rozděleni následovně: čtyři museli být ze Zagorachoria z Epiru, jeden z Yianniny, dva ze Smyrny a zbylí tři z Thessalie, Kréty a Chiosu.

Z tohoto výboru deseti byli každé tři roky voleni tři členové, aby byla zachována rozhodovací pravomoc.

Jednoho jarního večera se dva členové "tříčlenného výboru" setkali v jedné kanceláři školy zatímco popíjeli kávu. Vzrušeně diskutovali o

promarněném pokusu učinit školní osnovy více vědecké a méně klasické. Jeden člen odvrátil rozhovor od tohoto tématu a poznamenal:

„Přátelé, věřím, že vědecký svět a všichni na univerzitách budou aplaudovat novému vědeckému myšlení, které nyní vzkvétá v jednotlivých oblastech naší společnosti. Dnešní kněz se ve skutečnosti stává částí veřejné společnosti, člověkem, jehož vliv může být značný.“

„Skutečně? Pak bychom ovšem měli odstranit jejich oděv! Nemyslím si, že na něm budou v tomto případě trvat.“

„Rozumím vašemu pohledu, ale nemusíte to přivádět k takovým extrémům. Zeptám se. Dělá kněze oblečení?“

„Nebud'te takový št'oural. Samozřejmě, že oblečení kněze nedělá. Ale nese s sebou dlouhou tradici, historii, která symbolizuje dopad krve prolité na kříži Golgoty. Symbolizuje také krev mučedníků, a nezáleží na tom, proč, ale je to oděv zbožnosti a oběti.“

„Oběť ... co znamená slovo oběť? Kvůli oběti zavrhnou klerici radosti života pouze proto, aby následovali nic víc než pokrytectví. Vezměte si například otce Metrophanise.“

„Co to říkáte?“

„Co říkám? Tento kněz působí v centru města. Má milión povinností a spoustu mrzutostí. Má hodně dětí a jeho žena je žárlivá a mstivá. Každý den čelí pokušením, proč tedy potlačuje přání, které musí nepochybně cítit, aby opustil kněžství? Kvůli oběti? Ha! Věřím, že kvůli ničemu jinému než kvůli pokrytectví.“

V tuto chvíli byl jejich rozhovor přerušen zaklepáním na dveře. Vstoupil generální tajemník následovaný dvěma nejslavnějšími učiteli školy.

„A kdypak dorazí, pane tajemníku?“ zeptal se jeden z členů rady.

„O kom to mluvíte?“

„Pochopitelně o velmi očekávaném novém řediteli, bývalém pentapolském metropolitovi.“

„Jeho loď už zakotvila v Pireu. Očekávám, že se může objevit každým okamžikem,“ odpověděl generální tajemník.

Následovalo ticho.

První člen dozorcí rady se otočil k druhého a zašeptal: „víte, všeobecné mínění ohledně jeho charakteru je rozdělené. Zatím není jisté, jestli ...“

„Ale to už jsme přece probírali. Nezačínejte s tím zase. To, co koluje, není nic jiného než pomluvy z patriaršího dvora. Když se někdo rozhodne a pokusí se žít životem Ježíše Krista ...“

„Ale já vám říkám, že generální tajemník ministerstva vlastní dokument, který pochází z civilních zdrojů v Egyptě a říká, že jeho odjezd byl zapříčiněn mravnostními důvody.“

„Jak tedy mohl získat toto jmenování?“

„Patrně se za něj arcibiskup Germanos zaručil. Je mu nakloněn, ale nevím proč.“

„Udělal byste nejlépe, kdybyste nevěnoval tolik pozornosti fámám. Jaký je a jak se osvědčí se brzy ukáže. Pokuste se soudit lidi podle jejich zásluh a ne podle drbů. Nicméně nemohu si pomoci, ale jsem zmatený z toho, co jsem o něm slyšel.“

„Od těch, co se s ním v poslední době setkali, jsem slyšel, že má mírnou povahu, je velmi pokorný a zbožný, a chcete-li asketický. Ne že by na tom bylo něco špatného. Jenom nevím, jak bude schopen zvládnout dnešní generaci.“

„Ano, v tom máte naprostou pravdu. Mladší generace se probrala a přijímá nesnadno cokoliv, co na ni chcete naložit.“

„Umím si představit, že to pro něj bude obtížné ... Vskutku! Dnešní mladí muži jsou tak náchylní ke hříchu. Ovládají milión způsobů, jak oklamat své učitele a porušovat pravidla. Zrovna včera ...“

Neměl čas dokončit svoje vyprávění, protože se právě vrátil tajemník, který předtím místnost opustil.

„Už je tady. Pojdme ho přivítat,“ zvolal.

Před železnou bránou školy právě vystupoval unaveně vypadající Nektarios z kočáru taženého koňmi, který jej sem přivezl. Všichni členové výboru, úředníci i učitelé jej přišli pozdravit.

„Vítejte, vaše Eminence!“

„Bůh s vámi,“ odpovídal všem.

Pozorovali ho a pokoušeli se posoudit, zda obrázek, který si o něm udělali, odpovídá jeho fyzickému zjevu a povaze. Byli schopni říci, že je průměrně vysoký, má příjemný vzhled, zářící modré oči a jeho vousy začínají proběhávat. Jeho výraz rozhodně vypovídal o dobré povaze.

„Má biblický vzhled,“ pošeptal člen rady tajemníkovi.

„Uvidíme ... nesmíme se uspěchat se svým hodnocením,“ odpověděl.

Poté, co skončilo formální představení, tajemník se nabídl, že mu ukáže místnost, kterou mají pro vzácné návštěvy.

„Prosím,“ odmítl ho Nektarios, „ukážte mi nejdříve kapli.“

A pokračoval přímo do kaple sv. Jiřího a vstoupil do oltáře. Poklekl, políbil evangelium a pak se obrátil ke kříži. Poklekl a upřímně a vroucně se modlil. Student druhého ročníku, Simon Prokopios, který vstoupil do svatyně, zaslechl, že Nektarios říká následující slova ...